

La gent que critica molt, generalment no fa mai res. Aquí, la darrera campanya electoral va ser molt desagradable i bruta. Jo, com que no vaig voler entrar en aquest joc, em vaig quedar a casa i vaig deixar que em llencessin pedres per tal de no dividir el poble en dos bàndols. Com a alcalde i com a ciutadà no haig de dividir sinó de sumar esforços. A un poble som tots un. Si a un se li crema la casa, hem d'anar tots plegats a apagar el foc, no ha d'haver-hi divisions ximples de bons i dolents, perquè ni som a l'Edat Mitjana ni a la Guerra Civil. Som a les acaballes del segle xx, les espases d'ara no són d'acer i els alcaldes dialoguen mirant de cara. El balcó consistorial ja no és plataforma per llençar bravates ni per fer moure els faldons d'un càrrec sinó mirador des d'on es pot veure que les portes de l'Ajuntament són franques. Per una d'elles entro. En Jaume Casas, també obert de pam a pam, deixa que entri, de franc, fins el que hi ha més enllà de la seva vitrina d'home polític. **Si l'assumpte de l'avellana no s'arregla en un curt termini, plegarem. És vergonyós que un tractor valgui 3 i 4 milions de pessetes. Tal i com ens paguen aquest fruit, no surten els números. En aquest país hi ha una falta clara de voluntat política per arreglar el tema de la pagesia. Jo sóc del parer que hauríem de fer "borrón y cuenta nueva" i a fer punyetes les subvencions. Hem d'advocar per la qualitat i el preu. Som a les acaballes del segle xx, però, de moment, l'aire de la Riera encara és missatger de pi, ginesta, roure... i raó. Porto 13 anys com a alcalde. Tinc 41 anys i no estic cansat, però sí una mica fastiguejat. La gent és intolerant i cada vegada més agressiva. Això és molt preocupant. Jo sempre he estat una persona que ha fugit de les baralles i de les discussions, tot i que no sempre és fàcil mossegar-se la llengua, perquè aquí hi ha molta gent que ha utilitzat les sigles d'un partit com a mitjà i com a fi.**

L'alcalde d'aquest municipi va pastant pels peròs i contres del que viu i veu. Parla ràpid i amb l'agilitat que li dona la joventut i el coneixement de la realitat que té al davant. No sembla home que faci tombarelles per les branques. **El gran problema que tenim en aquest poble és que les cases velles no es lloguen ni es venen, estan simplement tancades. Això suposa un cost addicional per a l'Ajuntament, perquè ara hem de crear més metres de carrer, més metres d'enllumenat... Els Ajuntaments hauríem de tenir alguna fórmula per pressionar una mica els propietaris d'aquests immobles tancats per tal que els lloguin o els venguin.**

Ni la lloga ni la ven. La seva egua negra no té més preu que el que li posi el temps. Fidel i confident de secrets d'orella, espera cada dia que arribi l'alcalde per fer tots dos guitzes a l'aire. **Hi ha pobles on l'empresa més forta que tenen és l'Ajuntament. Aquest no és el nostre cas. Aquí només hi ha una dona que neteja, un xicot que escombra els carrers, un municipal i una secretària. Jo tinc una carnisseria i molta gent no passa per l'Ajuntament per plantejar els dubtes, les queixes o els problemes, van directament a la botiga: "Nen, què passa amb aquest rebut?; Nen, vaig a fer obres**

i no sé quins permisos em calen...; Nen,...". Aquí tothom em coneix per Nen, perquè vaig començar al món de l'associacionisme sent mol jove.

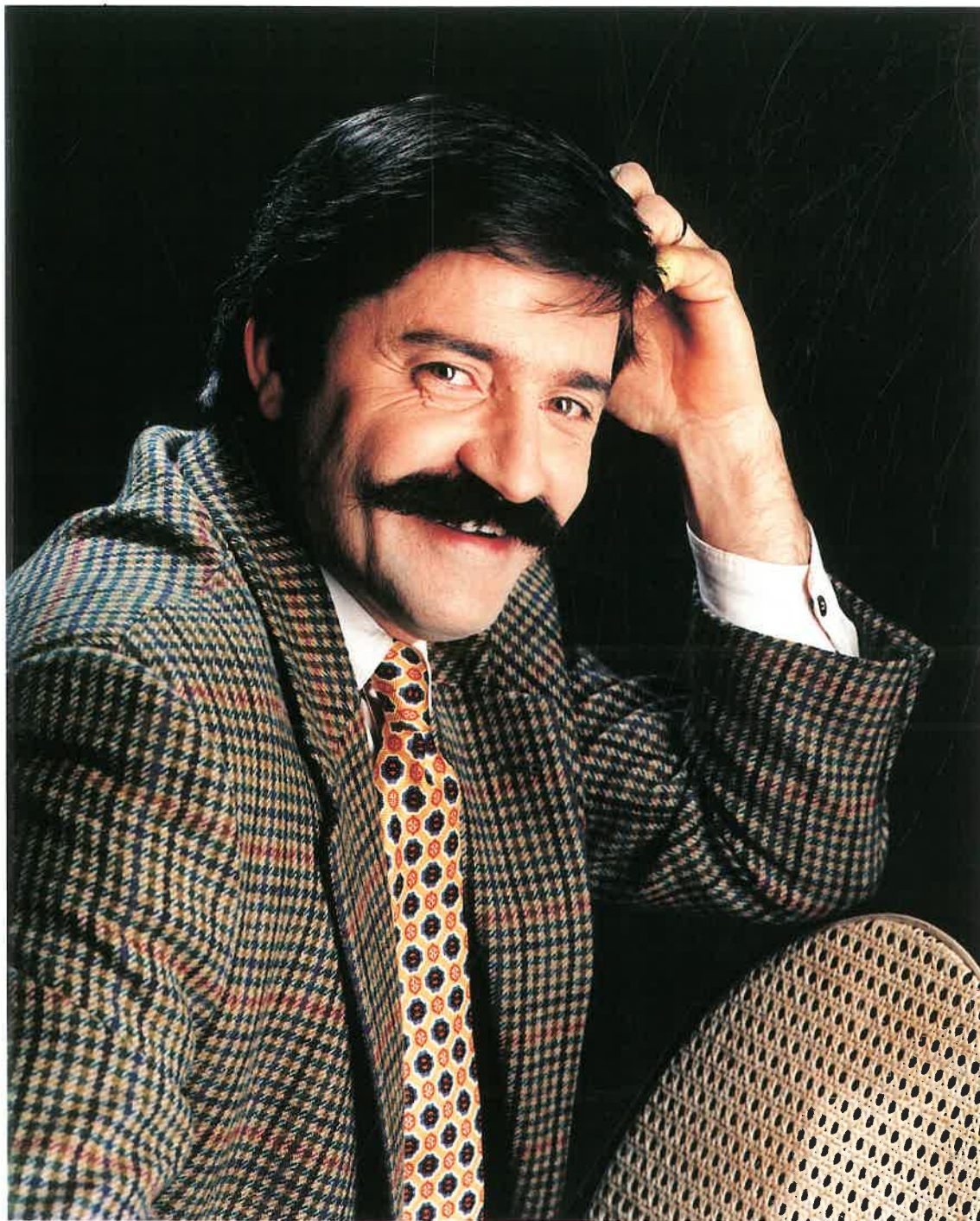
En Jaume toca carn i terra. Sent carnisser i pagès, ningú li por dir que somnia truites. **Hauríem de solventar dos temes que tenim. Hi ha una indústria tèxtil dins el poble i voldríem traslladar-la a fora, però fer això és una inversió molt gran i, avui en dia, les ajudes són minses. Una altra mancança és una zona esportiva. Malgrat que som de pagès, també ens agrada nedar o jugar a tennis.**

La Riera de Gaià és un poble de cap a peus. Els estris de pagès no són peces de museu ni un decorat precintat al niu de les cigonyes. Aquí encara es poden sentir contes d'àvia al costat de la llar de foc o caminar sol per un corriol, sense més soroll que el dels pregadéus. Aquí encara hi ha lloc per a ermitans i cerca-ànimes, tot i que el segle xxi li buscarà les pessigolles perquè es mori de riure. **Hem comprat l'antic convent i l'any vinent hi farem un dispensari on aglutinarem la metgessa, la practicant i l'assistent social. Ara es fa la depuradora col·lectiva de la zona de l'est de Tarragona i empalmarem: el Catllar, la Riera, Ardenya, Altafulla i tot Tarragona est. El poble el tenim tot asfaltat, el que passa és que com ja fa temps que el vam fer, ara comença a haver-hi deficiències i hem de posar-hi pegats o remodelar-lo. L'enllumenat públic és nou i tenim un casal social a mig fer, que s'acabarà el 1999.**

El que no s'acabarà, passi el que passi, seran les festes que tenen el peu ficat al pou del temps. Massa aigua ha de caure per fer fang de la pols de la memòria col·lectiva que cada any s'aixeca. **Aquí hi ha la festa de la Santa Creu. És de caire religiós i la més tradicional. Es treu a les espatlles una creu que hi ha a l'església i es passeja per tot el poble. Aquesta festa se celebra des de l'any que vam patir el còlera (el 1809). Per a nosaltres és tot un símbol i el respecte que ens mereix és immens. També se'ns coneix pel fesol de la Riera, que és una mongeta blanca molt fina i per un plataner que és centenari.**

En Jaume Casas, nét del compositor Jaume Vidal, deixa que soni la música d'una havanera del seu avi. Mentre se senten les notes de *La nineta de ma vida*, ell hi va posant la lletra. **Crec que actualment hi ha massa institucions. Trobo que això es podria simplificar una miqueta perquè la burocràcia funcionés d'una manera més àgil. Potser s'hauria d'aglutinar tot en un punt. Per altra banda, el finançament dels municipis s'hauria de revisar. Nosaltres estem cobrant 12.000 ptes. per habitant/any des de fa 13 anys. Penseu que els bascos ja cobraven el 1989, 40.000 ptes. per aquest concepte. Amb això, jo faria meravelles, meravelles...**

És l'hora de dinar. La seva dona i els dos fills l'esperen. Per en Jaume, sense dubte, aquest és el millor premi que li pot fer el dia. A les acaballes del segle xx, l'amor continua essent el millor plat de qualsevol taula. Això no ho canvia cap política.

Jaume Casas Sordé - La Riera de Gaià - 925 hab. (el Tarragonès)